

Letošní poslední vydání
školního časopisu pro cool pubertáky

DŘEVÁK

číslo 3

ročník 2009/2010

Jako každým rokem i letos opouštějí naše řady devátáci. Všichni ostatní žáci jim závidí, jak jsou velcí, silní, dospělí a frajeři, ale být devátákem - to není jen tak!

Naše budoucnost už není ve hvězdách

Když jsme byli malí, přáli jsme si být jako naši rodiče. Jejich povolání nás zajímalo, a proto jsme ho také chtěli vykonávat, ale teď když se máme sami rozmyslet, co z nás jednou bude, máme na to odlišné názory.

Jsme v deváté třídě a ještě o minulých prázdninách se nás všichni ptali: „Na jakou školu se chystáš?“ každého z nás už tahle otázka otravovala, jenže teď už každý z nás ví, že teď teprve začne ta dřina a že neexistuje žádné povolání princ, princezna. Každý z nás už začíná uvažovat jako dospělý, a proto víme, že odpovědný výběr školy je pro nás nezbytný.

Někteří se chystají na gymnázia, aby dále pokračovali ve studiu, jiní jdou na střední školy, které jim doporučili rodiče a po zvážení kladů a záporů se tam rozhodli jít i oni sami. Ti, kteří půjdou na učiliště, už vědí, že práce tam bude pro ně na prvním místě a ulívání, to nepřipadá v úvahu.

Každý z nás jde tam, kam sám chce. I když mu rodiče s výběrem trochu pomohli, každý z nás věří, že si zvolil správně a touto cestou se v životě vydá. Každého z Vás to někdy čeká, příští rok nebo snad za osm let, jednou všichni budete v naší situaci a věřte, potom už bude vše jiné.

Hana

Ze světa

Dlouhodobá předpověď počasí pro Evropu a přilehlé končiny

Naše rosničky nám hlásí, že letošní léto bude hrozné, až skoro příšerné. Zima jak v morně, pršet bude o furt pryč, trakaře budou padat zejména v zemědělských oblastech. Ve městech pak budou z oblak pršet závěsné vozíky.

Za vše prý může islandská sopka, která se probudila pod ledovcem Eyjafjallajökull a do Evropy vychrlila mračna popela. Jó, islandský popílek, to není žádná legrace. Z vlastní zkušenosti vím, co dokáže udělat s optikou fotoaparátu. Při výstupu na vulkán Hverfjall, což znamená po islandsku Hora popela, mi vlezl sopečný prach do mobilu a ten vzápětí navždy domobiloval.

Výraz Eyjafjallajökull se čte [ejafjatljajekutl] a je složeno ze slov *ostrov*, *hora* a *ledovec*. Sopka pod ním se nejmenuje nijak, protože o sopce pod ledovcem se dozvíme, že to bouchne. Poslední takovou „radost“ přinesl Islandčanům vulkán podle ledovcem Vatnajökull v roce 1996. Ten rozvodnil, nebo spíš rozbahnil řeku Skeidará tak, že strhla most a patnáct kilometrů nejdůležitější islandské silnice. Vytvořila široké koryto a ještě o čtyři roky později jsem viděla trosky železného mostu hozené na pobřežní písčíně, které vypadaly jako pomačkaný staniol od čokolády. Kus z nich tam leží dodnes v podobě památníku na nenadálou erupci.

To ovšem nebyla nejničivější vulkanická činnost na Islandu. Roku 1783 došlo k výbuchu sopky Laki, která potom soptila celých osm měsíců. Sopečný popel s vysokým obsahem fluoru zasypal a otrávil pastviny, a tak uhynula většina ovcí, koní a krav. Dánský král Kristián VII. vyslal, když se o katastrofě dozvěděl, na Island lodi se zásobami potravin. Zaskočila je ale zima a plující kry znemožnily, aby lodě vypluly a se pomoc dostala na ostrov včas. Do jara následkem hladomoru zemřel každý pátý Islandčan. Sopečný popel ovlivnil i velkou část Evropy a dokonce sever Afriky.

Sopky jsou sice mocné, ale počasí na ně nespádáme. Prostě po tropických létech máme léto skandinávské a Norové, Švédí, Finové a Islandčané mají prý léto jen 19. července od dvou do čtyř odpoledne.

NK

Fairies do exist aneb Vítejte, přátelé!

Letos jsme měli poprvé - a doufáme, že ne naposledy - možnost přivítat své kamarády z maďarského města Miskolc. Přijeli i se svými učiteli a hned se jim u nás zalíbilo.

Jaké byly první dojmy? „Rozebrali si je hned u autobusu,“ líčila mi v podvečer paní učitelka Jana Janečková, která celou akci, financovanou z projektu Comenius, organizovala. A vítě podle čeho? „Já chcu tu holku ve žlutém tričku,“ hlásil se jeden z hostitelů k dívce, které mu padla do oka. „Hlavně chci nějakého menšího, máme krátkou postel,“ realisticky uvažovali další. Netrvalo dlouho a všichni spokojeně odhopkovali odpočinout si po dlouhé cestě.

Druhý den byly připraveny vyučovací hodiny. Jakmile se maďarské děti trochu seznámily se školou a jejich paní učitelky dorazily z Přerova, přivítala je hodina anglických písniček ve 3. třídě. Pan učitel Dopita válel na kytaru a děti zpívaly jako o život. Jen písničku slavné maďarské skupiny Omega s příšerným maďarským názvem Gyöngyhajú Lány neznali ani naši hosté, ale hned se jim zalíbila. Že ji neznáte ani vy? Ale nepovídejte - Aleš Brichta ji zpívá jako Dívku s perlami ve vlasech. A hádejte, co znamená maďarský název. Jo maďarština, to je řeč!

Následovala hodina dějepisu, při níž napoleonská vojska předvedla, jak se bojovalo na přelomu 18. a 19. století, což se nejvíc líbilo hlavně třem vyučujícím, kteří přijeli ze Španělska. Při výstřelu nadskočili metr dvacet bez odrazu, protože nečekali, že dělo fakt spustí. „Mysleli jsme si, že je to jenom jako!“ vyjevili se po té ráně. Útok artilerie si vyžádal i oběti - praskla jedna okenní tabulka, ale co by to bylo za válku bez padlých a raněných. Lekce angličtiny vášně trochu zchladila a v hodině chemie jsme se pokochali barevnými čmoudíky.

Po obědě nastala horečná činnost - vyráběli jsme snové vílí šperky a trička si zdobili přírodními motivy a obrázky rusalek a vil. Výměnná návštěva totiž probíhala v duchu motto Fairies do exist. Zatímco barva schla, rozpoutal se v tělocvičně souboj v přehazované. Pak se šlo do zámku a na věž, a tak si jistě myslíte, že všichni po takovém dni padli do postelí jako podřátí. Ale omyl - mládí něco vydrží.

Pátek byl zasvěcen výletům - maďarsko-španělskou výpravu jsme protáhli valšovickým polesím, aby se seznámili s naší přírodou, teplými jeskyněmi i hradem Helfštýn, ať mají taky nějakou kulturu. Takový nápor pohybu a informací vydržely už jen opravdu silné povahy. V sobotu ráno odcestovali návštěvníci do Prahy a situace v rodinách hostitelů se pomalu vracela k normálu.

„Ta naše anglicky ani slovo, ale jinak byla docela fajn,“ hodnotil třeba pan Bršťák. „To ta naše,“ chlubil se pan Skříček, „ta pusu nezavřela.“ Bylo hned vidět, že si „své“ Maďarky adoptovali. A co se návštěvám líbilo? Jsou z velkého města a nejvíc je nadchla naše obecní pospolitost, bezprostřednost a klid života na vesnici. „To u nás večer na ulici nemůžeme, je to příliš nebezpečné,“ litovaly děti. Paní učitelky zase chválily školu. Obdivovaly její prostornost, vybavení odborných učeben, školní jídelnu a velké kabinety. Španělé uznale oceňovali, jak máme zdvořilé, vychované a disciplinované děti.

O týden později odjeli naši žáci na návštěvu do Maďarska. Co tam zažili, si přečtete v dalším, už podzimním vydání Dřeváku.

Co víme o Maďarsku - kvíz

1. Z maďarštiny pochází slovo a) salám, b) klobása, c) salát, d) rohlík
2. Na maďarské vlajce není barva: a) modrá, b) zelená, c) bílá, d) červená
3. Maďarská národní polévka se jmenuje: a) ratatouille, b) hummus, c) ucha, d) halászlé
4. Maďarština je jazyk příbuzný a) angličtině, b) finštině, c) čínštině, d) češtině
5. V Maďarsku neleží pohoří a) Mátra, b) Bakoňský les, c) Himaláje.

Odkud jsou naši noví kamarádi? Z Maďarska

Maďarsko je vnitrozemský stát ležící ve střední Evropě. Hlavní město Maďarska je Budapešť. Pro mnoho lidí je Maďarsko zemí lázní, vína a ostrých jídel. Asi nejtypičtějším znakem jejich exotického původu je ugrofinský jazyk. Dnešní Maďarsko je pouze část historického Uherska. V této zemi žije asi stejný počet lidí jako u nás. V Maďarsku se nachází nejvíce rovin, které přinášejí díky kvalitní půdě velký zemědělský užitek, ale také můžeme narazit na mohutné Karpaty. Všechna voda z naší Bystřičky protéká touto zemí díky ohromné řece Dunaji. V Maďarsku se platí forinty.

Mezi nejvýznamnějšími památkami jsou:

Budapešť: Parlament (Országház), pomník krále Štěpána, řetězový most Széchenyi lánchíd, Bazilika sv.Štěpána atd.

Debrecín: Kostel sv.Anny, Kálvin tér (historické náměstí.)

Miskolc: Náměstí Králů

Segedín: Katedrála, socha Lajose Kossutha, krásné budovy

Pécs: Hlavní náměstí, mešita z osmanských dob, pécská univerzita, pécské železniční nádraží.

Odpovědi na kvízové otázky: 1. a), 2. a), 3. d), 4. b), 5. c)

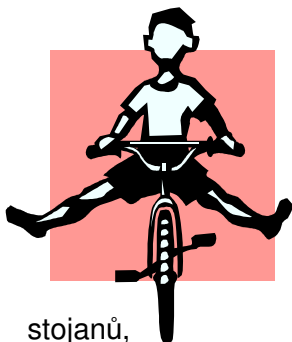
Osmisměrku připravila Zdena Smiřická

M	O	N	I	K	A	P	E	T	R
K	L	Á	R	A	F	I	L	I	P
A	A	U	Ž	J	I	Z	I	T	A
R	A	D	K	A	J	D	B	T	V
E	N	O	E	N	N	E	E	S	E
L	I	L	E	I	N	N	P	V	L
O	N	D	Ř	E	J	K	A	R	A
I	A	Ř	Á	Z	M	A	R	I	E
V	J	I	T	K	A	D	N	N	I
O	N	CH	Y	L	E	N	K	A	!

Najdi: Karel, Ondřej, Nina, Radka, Oldřich, Jan, Anna, Zdenka, Jana, Klára, Marie, Zita, Pavel, Ola, Monika, Jitka, Ivo, Filip, Petr, Lenka, Ben, Eva, Eda

Aktuálně z dopravy

Parkování kol před školou

stojanů,

Jakmile vypuklo jaro, mnozí z nás začali do školy jezdit na kole. Je to levnější, ale spousta z nás také zapomíná na povinné vybavení. Hlavně přilby mívají na hlavách jen malé děti, na které rodiče dohlédnou. Frajeři, kteří si myslí, že se jim nic stát nemůže, riskují dnes a denně. Některé děti dávají u školy svá kola do stojanů, jiní si o opřou o strom a nebo ho jen nechají stát před schody. Pokud se zapomeneme a vyběhneme ze školy, můžeme o ně zakopnout a průšvih je na spadnutí. Ti, co dávají svá kola do si je ovšem nezamykají a vystavují tak své kolo případné krádeži.

Denisa Bršťáková

SPORT

My a hokej

Každý fanoušek hokeje si od 8. května přišel na své. Podle mě všichni sledovali MS, které se letos konalo v Německu. Kdo fandil našim hokejistům, určitě viděl všechny zápasy, kdy borci bojovali až do poslední minuty. Českým hokejistům se ze začátku nevedlo. Měli sice ve skupině Francii, Norsko a Švédsko, ale nečekaná porážka od Norů některé fanoušky zklamala a už už našim reprezentantům přestali věřit. Jen ti, co ví, že jeden prohraný zápas nic nedělá, zůstali v klidu.

Češi postoupili do osmifinále, ale hned první zápas byl zklamání. Švýcarsko nás porazilo a poté nás čekal výběr Lotyšska, které si na nás věřilo, ale my nad nimi vyhráli. Následoval rozhodující zápas s Kanadou, kde jsme potřebovali získat alespoň bod. Nečekaně jsme ovšem vyhráli.

Po tomto zápase už nás čekal zápas play off, což znamená, buď vyhraješ, nebo jedeš domů. Čekalo nás čtvrtfinále a my narazili na Finy. Letos už nás porazili při zimních olympijských hrách, ale my jim to chtěli oplatit. Podařilo se! Byla to strhující bitva, kde naši reprezentanti vyhráli až po samostatných nájezdech. To české fanoušky zachvátila velká radost.

Výhra nad Finy byla krásná, ale ještě krásnější by byla výhra nad Švédy, která by nás poslala do samotného finále. Přání se vyplnilo! Čeští hokejisté se probojovali do finále. Nikdo v to už nevěřil, ale když český obránce zařídil gól v čase 59. 53, všichni byli radostí bez sebe, protože tento gól znamenal, že se zápas prodlouží a možná dojde i na samostatné nájezdy, kde by Česko mohlo uspět. Stalo se! Češi opět vyhráli a těšili se do samotného finále, kde se strhl boj o zlato.

Zlato z mistrovství světa je sen každého hráče. Mladí byli odhodlaní, starší měli zkušenosti a věřili si, že Rusko porazí. Kdyby vyhrálo Rusko, získalo by tzv. tripl, což znamená, že by se stali mistry světa už potřetí za sebou, ale čeští hokejisté jim k tomuto zisku zabránili. Češi se po pěti letech stali zase MISTRY SVĚTA! Česká radost byla nevýslovná. Hráči byli na ledě úžasní a stejně jako fanoušci slavili až do pozdních ranních hodin. Teprve ta správná oslava začala, až přiletěli někteří hokejisté do Česka. Radost byla nevýslovná a hlavní oslavy se odehrály na Staroměstském náměstí.

Hana Zemánková

SKRÝVAČKY - Pro chytré hlavy připravila

Najdi dívčí jméno: Nedá šaška z ruky.
Najdi zeleninu: Její účes nekazila bílá šála.
Najdi zvíře: My šeptáme, abyste nás neslyšeli.
Najdi barvu: Večer nám povídá sestra

Denisa Bršťáková

pohádku.
Najdi ovoce: Melou naše maso.
Najdi mužské jméno: To máš nové?
Najdi číslo: Hned jsem zpět.
Najdi číslo: Máme to od Vaška.

Výlet do Prahy

Když jsme brzo ráno vstali a dopravili se na vlakové nádraží v Přerově, věděli jsme, že máme před sebou ještě dlouhou cestu. Vlakem jsme vyjeli ráno 7:50 a čekaly nás dlouhé tři hodiny strávené v kupé našeho rychlíku. Cestou o zábavu nebyla nouze, a tak jako na každém školním výletě jsme se neobešli bez vtipných hlášek, takže nám cesta uběhla celkem rychle. Vystoupili jsme až v Praze na hlavním nádraží kolem 9:30 a pokračovali jsme na Václavské náměstí, kde jsme měli hodinu rozchod, a poté jsme se vydali do Národního muzea na výstavu Planeta Země. Postupně jsme obešli všechny hlavní pražské památky, ovšem naše pražské putování se neobešlo bez nehody. Slabý článek se vždycky najde, ale už jste zkoušeli někdy hledat takový článek vaší třicetičlenné skupiny, který se náhodou připojí ke skupině, která k nám vůbec nepatřila? Nakonec se osiřelý článkuček sám našel, ale ani po zbytek našeho popršeného výletu ho nenapadlo držet se naší skupinky. Tohle se opakovalo ještě dvakrát a paní učitelky z toho byly na prášky. Když jsme celí uťapaní zjistili, že se konečně vrátíme metrem k hlavnímu nádraží, byli jsme šťastím bez sebe. Zpáteční cesta vlakem byla nejlepší. Postupně jsme z našeho rezervovaného kupé vypudili dva nevinné cestující, kteří si beze slova šli přisednout s divným výrazem na tváři. Byli jsme smíchem tak vyčerpaní, že už jsme se ke konci výletu jen smáli a smáli...

Klára Rosulková

Těšíme se na prázdniny

Budou to naše první a zároveň poslední prázdniny. Základní škola pro nás letos končí a od září z nás budou zase prvňáci, kteří začnou nabírat nové znalosti a vědomosti.

Někteří jedinci se už těší na prázdniny, jak si oddychnou od školy a budou trávit letní dny se svými nejlepšími kamarády. Někdo léto prožije pod stanem, na prázdninách u babiček a tetiček nebo u moře, na dovolené s rodiči. Jiní budou každý den na koupališti, nebo chodit na brigády, aby měli nějaké ty peníze na věci, na které jim rodiče peníze nedají.

Horké letní dny se nejlépe dají prožít venku. Když pracujete v létě, večer se nemůžete ani hnout a jste rádi, že vás vaše postel čeká s otevřenou náručí. Ovšem někdy jsou prázdniny takříkajíc na draka. Jsou krásné dny a najednou 5 dní po sobě prší, jsou bouřky a vy ani vyjít ven nemůžete, jaké počasí tam na vás číhá. Při takovém počasí Vám poradím dva způsoby, jak je nejlepší strávit prázdniny. Buď si sednout k televizi (pokud tam nic dobrého nejde, zapněte DVD), anebo k počítači, ten je tisíckrát lepší než televize. Můžete si psát s kamarády, zhlédnout nová videa a taky se dobře zasmát.

Prázdniny jsou dobrá věc, dají se prožít jakkoli a hlavně tak, aby se žádný z vás nenudil. Proto Vám i já přeji, abyste si ty to prázdniny krásně užili, ať jsou pro vás první nebo poslední.

deváťáčka Hana Zemánková

Devátáci budou prezentovat svou ročenku Naše třída ve čtvrtek 24.6.2010 1. a 2. hodinu ve fyzice! Všichni zvědavci jsou vítáni.

Poslední devátácké zvonění se odehraje v pondělí 28.6.2010 – těšte se!!!!

JEŠTĚ K TOMU POČASÍ...

Velká voda jde

Potopa, povodeň, zátopa, záplava, příval, velká voda ... lidé často říkají, že voda je horší živél než oheň, protože před ním se dá utéct nebo je jej možné hasit. Voda přichází náhle a je nezadržitelná. Lidé si v minulosti přizpůsobovali krajinu, v níž žijí, ke své potřebě a pohodlí, a přestože se dnes stále mluví ekologii, udržitelném rozvoji a jiných chytrostech, lidé příliš moudrá rozhodnutí nedělají. Stavějí domy tak, aby to měli co nejbliž k sousedům, k silnici nebo naopak co nejdál, aby měli blízko na pole či do lesa, aby mohli parkovat před domem, aby si mladí jednou mohli přistavět na patro nebo do dvora. Nikoho už nenapadne, že tady byl někdo dřív, někdo komu jsme vyhradili úzké koryto, aby nezavazal a neotravoval, a komu se sem tam zachce se vrátit do míst, kde býval dřív jediným pánem.

Když si řeka Bečva se svými přítoky razila cestu, vydala se rýhou mezi Podbeskydskou pahorkatinou a Nízkým Jeseníkem. Tady si vymlela dost široké koryto, tzv. Bečevskou bránu. Bečva včetně přítoku, který nás nejvíc zajímá – Moštěnky, byla ve 30. letech minulého století regulována, aby nedocházelo k ničivým záplavám. Přeložme si však, co regulace toku v praxi znamená: koryta řek byla prohloubena a narovnána – voda rychleji odtékala a nerozlévala se do šířky. „Hurá,“ jásali zemědělci, „mokrý pole a louky jsou sušší a každé jaro nám je nezaplavuje voda.“ Časem si však nešlo nevšimnout, že jiná pole schnou a po horkých létech prudce klesá hladina spodních vod. Naše území je však střechem Evropy, a tak se přece jen napršelo dost, abychom neměli o vodu až takovou nouzi. Horší už byla rychlost vody. Když se totiž řeka rozvodní tak, že z vynuceného koryta vystoupí, pátrá po některé ze svých původních cest. Hledá si koryto, na něž lidé v průběhu let dávno zapomněli, postavili si v něm své domy, založili zahrady a pole, srovnali se zemí hráze, které měly živél držet v patřičné vzdálenosti od lidských sídel.

Na světě existují oblasti, kde lidé s vidinou záplav žijí dnes a denně. Benátčané prostě počítají s tím, že náměstí Svatého Marka se dá někdy přejít jen po dřevěných lávkách. Amazonští indiáni staví své chýše na vysokých kůlech a v době záplav loví ryby dírou přímo v podlaze.

Budeme jednou také žít na „vysoké noze“? Nebo se máme přestěhovat do nejvyšších poloh? A co naše pole, silnice, mosty, železnice, louky a zahrady? Pokud se časté záplavy mají opakovat, což někteří „věštcí“ senzačně předpovídají, jak se máme zachovat? Na nížinné Hané žije na jednom kilometru čtverečním průměrně asi 150 lidí ... kam se všichni podějí?

Skrývačky připravila Tereza Zgodová

Hledej zvíře: Pampeliška roste žlutě na louce.

Hledej rybu: Sestřička pracuje ve škole.

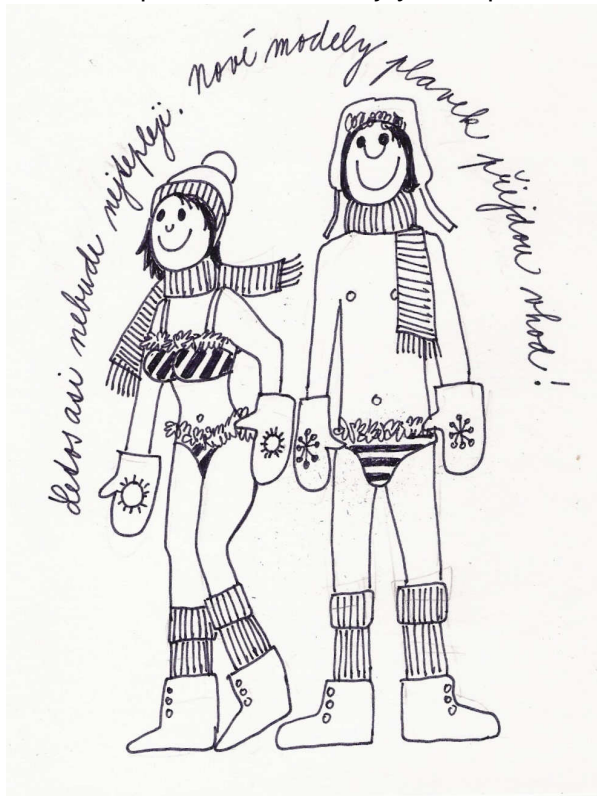
Hledej ženské jméno: Moje vařečka se zlomila.

Hledej číslo: Jed na krysy

Hledej 2 chlapecká jména: A dáme k tomu sýr.

Najdi barvu: Naše Dáša spí.

Najdi město: Zlí na nás nebudte.

LITERÁRNÍ PŘÍLOHA

Lucka Vyoralová: VÝLET NA PÁLAVU

Jednoho krásného léta jsme s babičkou vyrazili na Pálavu k vodě. Byli jsme tam asi týden a spávali jsme pod stanem. Mě bylo asi devět let a byla jsem takový mamčin miláček, a tak jsem měla celkem strach, ale babička mi každý večer, když jsme uléhali ke spánku řekla: „Lucinko neboj se, já budu celičkou noc s Tebou.“ A tak mě vždy ubezpečila, že mi opravdu vůbec nic nehrozí.

Jednou v podvečer jsme se s babičkou vydali na dlouhou procházku. Když jsme došli zpět do stanu a navečeřeli se, ulehli jsme do spacího pytle a babička usnula jako dřevo a neřekla mi ty její uklidňující slůvka.

Já ležela, měla strach a mohla jsem se snažit, jak jsem chtěla a ne a ne usnout. Najednou z ničeho nic začalo strašně pršet, kolem stanu padaly blesky a byla hrozná bouřka, které se já šíleně bojím. Když jsem po dlouhé době zamhouřila očka a usnula, začalo mě něco škrabat ve vlasech. Nejdřív jsem si myslela, že je to jen sen, ale i když jsem moc chtěla, nemohla jsem se probudit, nešlo to! Pořád jsem cítila, že mě někdo lechtá ve vlasech a mně se to nelíbilo, bála jsem. Nevěděla jsem co to je a nebylo mi to vůbec příjemné! Najednou jsem začala křičet ze spaní, bylo to děsivé: „Ne, nééé! Já se bojím! Co to je?! Maminkoo, pomooc, prosím zachraň mě!“

V tu ránu se probudila babička a okamžitě mě vzbudila. Byla jsem celá zpocená a nemohla jsem dýchat. Když jsem se konečně uklidnila, zeptala se mě babička, co se mi to zdálo za hrozný sen, čeho se tak bojím? A já jí všecko od začátku až do konce řekla. A najednou se babička začala hrozně hlasitě smát. Hned jsem sputila: „Je tady něco k smíchu? Já se vážně bála, babi?“ A babička mi na to řekla: „Luci, ty jsi ale telátko, víš to? Vždyť to byla moje ruka, co tě hladila po vlasech.“

V tu chvíli jsem myslela, že babičku přerazím, ale nakonec jsem se začala smát i já. Když jsme se s babičkou uklidnily, společně jsme se zabalily do spacáku a usnuly, jako by se vůbec nic nedělo.

Martina Kašpárková: Fórků není nikdy dost

„Všechno nejlepší, Kubo.“ Jen tiše odpovím: „Děkuju, Leni.“ Ještě teď mi buší srdce. Ale jsem rád, že to dopadlo takhle.

Jmenuju se Jakub a pocházím z malé vesnice nedaleko Přerova. Je mi čerstvě 15 let a k mým polo-kulatinám mi kamarádi připravily docela strašné překvapení.

Byl pátek. Ráno jsem jako obvykle vstal, vyčistil si zuby a na poslední chvíli pospíchal na autobus do školy. Těšil jsem se, až z ní konečně odpoledne vypadnu a půjdu si užívat krásného květnového počasí. Přežil jsem odpolední vyučování, pustil na plno hudbu do sluchátek a odcházím domů. Nevnímám okolí, dokola si přehrávám svou oblíbenou písničku.

Už jsem skoro doma, když v tom u chodníku pomalu zastavuje auto. Přejde mi to divné, a tak radši zrychlím. Z toho auta vystoupili dva muži. Proč jsou v černém a na hlavách mají kuklu? Nebudu si jich všímat. Oni ale běží za mnou. Utíkám, ale tělesná výchova nikdy nepatřila mezi mé nejoblíbenější školní předměty. Už mě dohonili a hodili mě do auta. „Pomóóc!“ Ale nikdo mě neslyší. Obvykle rušná ulice je dnes jako naschvál prázdná. Jeden z těch mužů mi dal pouta na ruce. Je to jenom nějaká hračka pro malé kluky, ale i tak, co se děje? Pořád se snažím volat o pomoc, než mi zalepí pusy lepicí páskou. Teď už opravdu nemám šanci.

Všichni tři muži mají na hlavách kukly. Jeden z nich má brýle. Připadaly mi povědomé, ale nevěnoval jsem tomu pozornost. Za to si všímám fotky malé holky za předním sklem. Kdo to je? Znáš ji? Někde jsem ji viděl, ale nemůžu si vzpomenout. Už vím, to je přece Patrikova sestra! A tímhle autem nás vezl jeho táta na trénink. Patrik je jeden z mých nejlepších kamarádů. „Patriku?“ snažím se mluvit i přes pásku. „Patriku, jsi to ty?“ Ale nikdo mi neodpovídá.

Auto konečně zastavuje. Proč jsme v lese? Je tu nějaká chata, ale ještě nikdy jsem tu nebyl. Ti dva mě vyvádějí ven. Jeden z nich má podobné boty jako můj další kámoš Ota. Už je mi všechno jedno. Řidič toho auta odemyká dveře a sundává mi pásku i pouta. Začínám křičet, ale vím, že tady mě nikdo neuslyší.

Otevírají dveře a jdou se mnou dovnitř. Sundávají si kukly. Opravdu je to Patrik! A Ota! A taky můj spolužák Tonda! Překvapením zůstávám stát na místě. Nevypravím ze sebe jediné slovo. Najednou se rozsvítí světlo a... „Všechno nejlepší k narozeninám!!“ Je tu celá má třída! Tohle jsem opravdu nečekal. Na takové narozeniny v životě nezapomenu.

Aneta Skříčková: Babička

Jednoho letního dne jsme s mojí kamarádkou Lenkou neměli co dělat, její rodiče byli na návštěvě u tety a doma s ní zůstal jen dědeček, a proto jsme se rozhodli, že si postavíme stan a budeme v něm vyvolávat ducha její babičky.

Zatímco si děda četl noviny a pil kávu, začali jsme s přípravami. Na papír jsme napsali abecedu, vzali jsme si sklenici, dřevěnou desku, několik svíček a sirky. Teď už jen zbývalo čekat, než se setmí.

Večer když dědeček zhasnul světlo v kuchyni, vylezli jsme ze stanu ven, připravili si desku, na ni jsme položili papír s abecedou, na něj sklenici a kolem nás zapálené svíčky. Domluvili jsme se, že babičku vyvolá Lenka. Chytili jsme se za ruce a Lenka začala vyvolávat: „Duchu mé zemřelé babičky, vyvolávám tě v tuto pozdní hodinu. Zjev se nám a prozrad' některé skutečnosti, které jsou nám utajené! ... Jestli jsi mezi námi, dej nám znamení.“ Tiše jsme seděli a čekali jsme, co se stane. Po chvíli ticha vítr sfouknul všechny svíčky a my jsme neviděli tabulku s abecedou. Okamžitě jsme se pustili a utekli jsme domů. Když jsme doběhli domů a rozsvítili světlo v obýváku, venku se spustila ohromná bouřka. Během pár minut odpojili elektřinu a my byli zase po tmě, baterku jsme samozřejmě nechali ve stanu. Schoulili jsme se do rohu pokoje těsně vedle sebe a čekali jsme, co se bude dít. Slyšeli jsme, jak jde někdo po starých dřevěných schodech, které vržou. Potom následovala rána podobná prásknutím s dveřmi. To už jsme s Lenkou byli víc než dost vystrašené. Rozhodli jsme se jít zbudit dědečka, pomalinku jsme se plížili ke dveřím, a když jsme je otevřeli, viděli jsme siluetu člověka. Obě dvě jsme začali ječet. Strašně se nám ulevilo, když jsme slyšeli dědečkův hlas. Lenčin děda přinesl svíčky a zapálil je a my jsme si ustlali v obýváku. Trvalo nám asi dvě hodiny, než jsme usnuli.

Brzo ráno jsme šli na zahradu uklidit všechny věci, a když jsme otevřeli dveře do jejího pokoje, střešní okno bylo dokořán. Do dneška nevíme, jestli to byla jen náhoda nebo jestli se nám podařilo Lenčinu babičku opravdu vyvolat. Ale jedno víme jistě, už nikdy nebudeme zkoušet vyvolávat žádné duchy.

Jiří Caletka: Večerní procházka

Tak, všechno hotovo, jsem připraven na páteční večer. Svoje věci mám zvládnuté a povinnosti hotové a tak mám čas na zábavu venku. Sotva si dodělám věci do školy, zazvoní zvonek, podívám se z okna a vidím Patrika, a tak neváhám, vezmu si bundu a jdu spokojeně pryč z domu.

Byl jsem rád, že jdu po dlouhé době hádání se v domácnosti pryč si trochu vyčistit hlavu a netušil jsem, jak rád se budu chtít ještě vrátit. Všechno se zpočátku zdálo jako klasicky strávený pátek. Stavili jsme se ještě pro kamaráda Michala a šli jsme si koupit nějaké jídlo a pití na nedalekou benzínku, kde měli otevřeno pozdě v noci. Jakmile každý z nás dostal to, po čem toužil, tak jsme si řekli, že si to trochu zpestříme a půjdeme starou polní cestou na nedaleký hřbitov, kde si vychutnáme večerní jídlo. Noc začínala být studená a každý z nás se cítil nejistě, ale i tak jsme si šli za svým momentálním cílem. Ano, v dálce jsou už vidět ty staré vysoké stromy, silueta hřbitovní zdi a každý z nás čím dál více zpomaluje tempo chůze. Docházíme k tomu, nikdo z nás nechce věřit, že tohle je ten hřbitov jak ho známe ze dne a všude kolem nás je slyšet kvákání žab a dohromady jsme asi všichni litovali, že jsme si tohle strašné místo vybrali.

Ale co, sedli jsme si na první lavičku, co jsme viděli a chvíli si povídali, když najednou se křoví zašustí a vyběhne odtamtud nějaká tmavá černá věc. Ve všech najednou hrklo a všeci jsme se postavili a vykřikli: „Co to bylo, co to bylo?“ Jídlo popadalo na zem. Michal říká, že to tady balí a běžel domů. S Patrikem jsme se na chvíli uklidnili a zase si sedli a s mrazivým pocitem v zádech si šeptali, co by to mohlo být. Po chvíli je nám líp a zase sedíme a jíme, když se tajemné stvoření vynoří asi dvacet metrů od nás a začne vydávat strašné zvuky, které mrazily v zádech tak strašně, že jsem upustil pití na zem, zvedl jsem se a bez váhání jsem si nakročil k bráně hřbitova. Patrik bez pochyby šel hned za mnou a každý jsme postupně zrychlovali tempo, až jsme se oba rozběhli se šíleným pocitem, že nás něco pronásleduje. Brána je zamknutá. Co teď? Se strachem jsme se vraceli na hřbitovní křižovátku, ze které jsme se rozběhli k té bráně. Co když bude taky zamčená? Co potom? Bez váhání jsem chytl kliku a ulevilo se mi, když jsem viděl světlo autobusové zastávky. Rozdělili jsme se a utíkali oba domů. Už ani nechci vědět, co to na tom hřbitově bylo. Zraněná kočka? Pes? Co myslíš, co bys udělal?

Lenka Hanáková: Dávejte si pozor na kufr

V autobuse každý poklímával, jen sem tam svítila noční lampička, jak si některá z děvčat četla časopis nebo hledala v tašce něco na zub. Vracely jsme se z Chorvatska, ze soustředění mažoretek. Celý týden jsme žily v nervech – kolotoč tréninků a vystoupení, hlavně nic nezapomenout, všechno musí být perfektní a po ruce – šaty, střevíce, náušnice.

Tahaly jsme kufrы a tašky z hotelu do hotelu, z jedné šatny do druhé, vystoupit, obléct, nalíčit, odpochodovat a zatančit bez chybičky, naložit všecičko zase zpátky a hurá do dalšího města. Měly jsme z toho nervy jako špagáty.

Jak jsem tak unavená usnula, zdál se mi nervózní sen – vystoupily jsme z autobusu a jedna z holek zaječela: „Páni, já nemám kufr!“ Hledaly jsme zoufale, ale nikde nic. Na další zastávce se vyndávaly zavazadla ... a další dva kufrы fuč! Když pak řidič otevřel u moře autobus, zel zavazadlový prostor prázdnotou, nebyla v něm ani kosmetická taštička! „Nééé!“ vykřikla jsem zoufale ze sna.

A nebyla jsem sama, vřískaly všechny holky, protože autobus náhle prudce zabrzdila a uhnul do strany. Holky byly rázem vzhůru, pištěly a chytaly tašky, knížky, polštářky, plyšáky a láhve s pitím, které létaly vzduchem.

Autobus se skřípěním brzd zastavil u krajnice – uprostřed vozovky ležel cizí kufr. Vyvaloval se spokojeně právě na dělicí čáře. Řidič byl zvědavý, co v něm je, vedoucí se bála, že je to určitě bomba, a my jsme čekaly, až se ti dva dohodnou.

Nakonec zůstal kufr u cesty. Možná se pro něj ten, komu vypadl z auta nebo autobusu vrátil, ale já si pořád myslím, že to byl některý zatoulaný kufr z mého divokého snu.

(zkráceno)